

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra JASON MED DET GYLDNE SKIND (1875)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, 1923, s. 46.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe02-shoot-idm140498675951952/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Men imedens de gik dette Stykke Vej, var Samtalen gaact istaa, og det var ikke saa let atter at knytte Traaden i en saa ejendommelig skriftende Samtale.

»Hvad tog De Dem for i Indien?« spurgte endelig Ida.

At høre mere var maaske ikke for hende saaledes en Tilfredsstillelse af en indre Trang som det at tale i Virkeligheden var for ham, skjøndt han skuffede sig med, at han stod fuldstændig rolig og beherskende ligeoverfor dette Afsnit af sit Følelsesliv. Men om hun end ikke fik nogen egentlig aandelig Tørst vederkvæget, var det hende dog meget tillokkende, at kaste et Blik ind i en Mands Indre, hun havde kjendt længe, men lidt.

»I Indien,« gjentog han. »Jeg tørrede mig ud, jeg blev rolig, blev lænket til Virkeligheden, det var det jeg trængte til, det er det gyldne Skind jeg bringer hjem, at have naaet dette.«

»Jeg forstaa Dem ikke.«

»Jeg var Digter, det var Ulykken, Digter baade i Ord og Tanker. De fleste begavede Drengene ere det Samme. De digte paa Papiret, og de digte i deres Fremtidshetragtninger. Fantasien lever længe et overvældende stærkt Liv hos dem. Se paa alle disse unge Studenter og Fuldmægtige og Kandidater og Grosserere, De vilde forbauses, naar De vidste, hvor forholdsvis faa Aar det endnu er, siden de drømte sig som glimrende Hærførere, som store Statsmænd, som mægtige Talere, ved hvis Læber et Lands Skjæbne hang. Og endnu flere have drømt sig som store Skuespillere, der førte de Udødeliges Værker herover en Scene, omsvævet af endeløs Beundring, eller de have higet efter Digterkransen.

Det er for mange Naturer ikke let, ja faa tænke sig, hvor vanskelig det er, at finde sig tilrette i det virkelige Arbejde uden at lade sig vildlede af umulige Dromme og tærende Forventninger. Jeg skrev Digte, de vare daarlige, nogle vare til Dem, men De faar Dem aldrig at læse, thi de vare daarlige siger jeg Dem. Og dette Digteri og andre Ting, det Ene med det Andet tog Kraften fra mig i aandelig Forstand og var misvisende ligeoverfor Mennesker og Livsforhold. Saa rev jeg mig ud af det Hele, kastede mig ned paa Virkelighedens Jord, i Arbejde, tjente Penge, det var ogsaa Noget, jeg vilde, men det var ikke saa vigtigt, som mange troede om mig, men jeg

lærte at leve paa ganske jævn naturlig Vis, og det var Noget jeg trængte til.«

»De fik Idealisten i Dem slaaet ihjel, vil De sige,« sagde hun, mødende en tidligere Yttring af sin Mand.

»Nej, det er ingenlunde nødvendigt,« svarede han. »Jeg vender mig mod det i Livet, som kan opnaaes, med den Gjerning som kan udføres. — Men,« fortsatte han halvt i Tanker, »Gud ved, hvor meget af det gamle Fantasteri, jeg har beholdt tilbage. Jeg gaar jo aabenbart nu og lægger bagfra mere ind i mine oprindelige Rejseplaner, end der laa i dem fra Begyndelsen. Men Resultatet er dog bleven som jeg sagde.«

»Hvor De er filosofisk,« sagde Ida.

Man hørte en fjern Kalden.

Ida, som ikke syntes at interessere sig saa meget for den Vending, Samtalen nu havde faaet, sagde, at hun maatte gaa op, det var vist hende, der savnedes, og skyndte sig op til Huset.

Han gik endnu lang Tid frem og tilbage i den skyggefulde Gang og glædede sig over den ny Fortrolighed, der ombøgede hans Sind som en mild Foraarsluft.

Men han tænkte ikke paa den ildfulde lille Spire, af hvilken dette Nye var voxet frem.

FEMTE KAPITEL

Bernhard kom ud til Middag og meldte strax, at han havde to sjældne Gjæster med sig. Den ene var en Dame, den anden en Herre; begge havde iøvrigt hørt til den fælles Vennekreds allerede for mange Aar siden.

Damen var Frøken Rønnov. Det var en yngre Pige, dog over de tredive Aar, høj, slank, klædt med en vis fornem Elegance. Hun var en Ungdomsveninde af Ida, af fornem Slægt og Skolebestyrerinde. Hendes Fader var død som General og Generaladjutant hos en afdød Konge. Hun havde havt lidt Formue, men i Lyst til Virksomhed havde hun benyttet sin lille Kapital til at oprette en Skole, som dog for en